

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4275/2560

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของ บริษัทพีเอ็มเอโรบิลคอร์ทบอร์น จำกัด หรือบริษัทลิควิเดชั่น ๑ จำกัดโจทก์
กรมสรรพากรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎ. มาตรา 77/2, ป.วิ.พ. มาตรา 225,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ภายหลังศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดบริษัท ล. แล้ว บริษัทดังกล่าวมีเงินได้จาก
ค่าเช่า ค่าบริการและดอกเบี้ย ภาระภาษีของบริษัท ล. ดังกล่าว จำเลยไม่จำเป็นต้องยื่นคำร้องขอรับ
ชำระหนี้ตามมาตรา 91 แห่ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 และไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดให้
บริษัทที่ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและอยู่ระหว่างการจัดการของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้รับ
ยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะ แต่อย่างใด
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ต้องปฏิบัติตาม ป.ร.ฎ. เช่นเดียวกับกรณีก่อนศาลล้มละลายกลางมี
คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด ส่วนการปลดจากการล้มละลายทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้น
จากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอชำระได้ เว้นแต่หนี้ภาษีอากร จังกอบของรัฐบาลหรือเทศบาลตามที่บัญญัติ
ไว้ตามมาตรา 77 แห่ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 นั้น เป็นคนละชั้นกรณีกับวิธีการจัดการ
ทรัพย์สินของลูกหนี้ หาใช่เป็นบทบังคับให้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากรใช้สิทธิตามบทบัญญัติ
ดังกล่าวโดยไม่มีอำนาจแจ้งการประเมินและเรียกเก็บภาษีจากบริษัทที่ถูกศาลล้มละลายกลางมี
คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด และแม้โจทก์จะเอาอาคารของลูกหนี้ออกให้เช่าเพื่อรักษาสภาพ
ทรัพย์สินระหว่างรอการขายทอดตลาด แต่บริษัท ล. ยังคงสภาพเป็นบริษัทอยู่ จึงต้องเสียภาษีจาก
การคำนวณรายได้จากกิจการหรือเนื่องจากกิจการที่กระทำในรอบระยะเวลาบัญชีที่ต้องเสีย
ภาษีเงินได้ตามมาตรา 66 วรรคหนึ่ง แห่ง ป.ร.ฎ. ในกรณีที่บริษัท ล. ไม่ยื่นรายการที่จำเป็นต้อง
ใช้ในการคำนวณภาษี เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินร้อยละ 5 ของยอดรายรับก่อนหัก
รายจ่ายใด ๆ หรือยอดขายก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ของรอบระยะเวลาบัญชีตามมาตรา 71 (1) แห่ง
ป.ร.ฎ. ได้ เมื่อบริษัท ล. เป็นผู้ประกอบการที่มีรายรับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจ
เฉพาะ ตามบทบัญญัติแห่ง ป.ร.ฎ. มาตรา 77/2 และมาตรา 91/2 แล้ว เจ้าพนักงานประเมิน
ย่อมมีอำนาจประเมินให้บริษัทดังกล่าวต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งการประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคล เลขที่
ภ.ง.ด.73.1-02016320-25550405-002-00007 ถึง 00021 ลงวันที่ 5 เมษายน 2555 หนังสือแจ้ง
การประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เลขที่ ภ.พ.73.1-02016320-25550405-005-00458 ถึง 00537
ลงวันที่ 5 เมษายน 2555 หนังสือแจ้งการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะ เลขที่
ภ.ธ.73.1-02016320-25550405-005-00003 ถึง 00046 ลงวันที่ 5 เมษายน 2555 คำวินิจฉัย
อุทธรณ์เลขที่ สก.2/ธ.3/3.1-3.8/3/2557 คำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ สก.2/
ธ.3/3.9-3.15/3/2557 คำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ สก.2/ธ.3/3.16-3.94/3/2557 และคำวินิจฉัย
อุทธรณ์ เลขที่ สก.2/ธ.3/3.95-3.138/3/2557 และให้ลดหรืองดเบี้ยปรับและเงินเพิ่มทั้งหมด

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้แก้ไขการประเมินตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เลขที่ ภพ.73.1-02016320-25550405-005-00458 ถึง 00537 ลงวันที่ 5 เมษายน 2555 หนังสือแจ้งการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะ เลขที่ ภ.ธ.73.1-02016320-25550405-005-00003 ถึง 00046 ลงวันที่ 5 เมษายน 2555 คำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ สก.2/ธธ.3/3.16-3.94/3/2557 และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ สก.2/ธธ.3/3.95-3.138/3/2557 เฉพาะเบี้ยปรับคงให้เรียกเก็บเพียงร้อยละ 50 ของเบี้ยปรับตามกฎหมาย ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา โดยผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลภาษีอากรกลางรับรองว่ามีเหตุอันควรอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์เป็นเจ้าของพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด เดิมบริษัทดังกล่าวมีชื่อว่า บริษัทพรีเมียร์โกลเบลคคอร์ปอเรชั่น จำกัด ซึ่งเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2535 บริษัทดังกล่าวจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม และเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2546 ถูกเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม และบริษัทดังกล่าวจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2535 ต่อมาวันที่ 28 ธันวาคม 2543 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดบริษัทพรีเมียร์โกลเบลคคอร์ปอเรชั่น จำกัด หรือบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด และเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2544 ศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาให้บริษัทดังกล่าวล้มละลาย จำเลยเป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมสังกัดกระทรวงการคลัง มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานและควบคุมการจัดเก็บภาษีอากรฝ่ายสรรพากรตามประมวลรัษฎากร เจ้าพนักงานของจำเลยตรวจสอบข้อมูลทางระบบคอมพิวเตอร์ของจำเลย พบว่า ภายหลังจากที่บริษัทดังกล่าวถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและพิพากษาล้มละลายแล้ว บริษัทดังกล่าวมีเงินได้จากค่าเช่าค่าบริการและดอกเบี้ย ตามข้อมูลการหักภาษีเงินได้นิติบุคคล ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.53) แต่โจทก์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินของบริษัทดังกล่าวมิได้นำรายได้ดังกล่าวยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) ภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปี (ภ.ง.ด.51) และภาษีธุรกิจเฉพาะ (ภ.ธ.40) นอกจากนี้จากข้อมูลการยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เจ้าพนักงานของจำเลยยังตรวจสอบพบว่า บริษัทดังกล่าวได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ต่ำกว่าความเป็นจริง และในบางเดือนภาษีมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เจ้าพนักงานของจำเลยเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าบริษัทดังกล่าวยื่นเสียภาษีไม่ถูกต้อง จึงออกหมายเรียกตรวจสอบภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรแก่โจทก์ เนื่องจากบริษัทดังกล่าวล้มละลาย และโจทก์เป็นผู้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินบริษัทดังกล่าวตามมาตรา 22 และมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 เพื่อให้โจทก์ไปพบเจ้าพนักงานประเมินเพื่อให้ถ้อยคำประกอบการตรวจสอบได้ส่วนและนำส่งบัญชีรวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องในวันที่กำหนดไว้ โจทก์ได้รับหมายเรียกไว้โดยชอบและมีการส่งหมายเรียกไปยังกรรมการผู้จัดการของบริษัทดังกล่าวด้วยโดยวิธีปิดหนังสือดังกล่าวไว้ เมื่อถึงวันนัดโจทก์มิได้ไปพบเจ้าพนักงานประเมินของจำเลยและไม่แจ้งเหตุขัดข้อง รวมทั้งมิได้นำส่งเอกสารภายในกำหนดเวลาตามหมายเรียก เจ้าพนักงานประเมินของจำเลยได้มีหนังสือเตือนให้โจทก์ปฏิบัติตามหมายเรียก แต่โจทก์ก็มิได้ไปพบและส่งเอกสารตามกำหนด เจ้าพนักงานประเมินของจำเลยจึงตรวจสอบรายได้และคำนวณภาษีที่บริษัทดังกล่าวจะต้องชำระ และจัดทำรายงานผลการตรวจสอบภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีเงินได้นิติบุคคล (ครึ่งปี) ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะ เจ้าพนักงานของจำเลยมีหนังสือแจ้งไปยังโจทก์ให้มารับทราบผลการตรวจสอบตามหนังสือ ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2554

และโจทก์รับทราบผลการตรวจสอบแล้วเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2554 ต่อมาเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2555 โจทก์มีหนังสือเรื่องชี้แจงเกี่ยวกับรายได้ของบริษัทพรีเมียร์โกลเบิลคอร์ปอเรชั่น จำกัด และส่งเอกสารเพิ่มเติมไปยังจำเลย และเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2555 โจทก์มีหนังสือนำส่งเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายได้ของบริษัทพรีเมียร์โกลเบิลคอร์ปอเรชั่น จำกัด เจ้าพนักงานประเมินของจำเลยได้ทบทวนผลการตรวจสอบจากเอกสารข้อโต้แย้งของโจทก์ตามหนังสือโจทก์ดังกล่าว และทำการปรับปรุงรายได้และคำนวณภาษีใหม่ ตามรายงานการตรวจสอบภาษีอากรสำหรับภาษีเงินได้นิติบุคคล รายงานการตรวจสอบภาษีอากรสำหรับภาษีเงินได้นิติบุคคล (ครึ่งปี) รายงานการตรวจสอบภาษีมูลค่าเพิ่ม และรายงานการตรวจสอบภาษีธุรกิจเฉพาะ และทำการประเมินภาษีทุกประเภทดังกล่าว แล้วแจ้งการประเมินแก่โจทก์ โดยเป็นการแจ้งประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2544 จนกระทั่งรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2551 รวมแปดรอบระยะเวลาบัญชี ประเภทภาษีเงินได้นิติบุคคลรอบระยะเวลาครึ่งปี (ภ.ง.ด.51) เป็นเงินเพิ่ม 731,642 บาท และประเภทภาษีเงินได้นิติบุคคลประจำปี (ภ.ง.ด.50) เป็นค่าภาษี 13,361,155 บาท รวมเป็นภาษีเงินได้นิติบุคคลและเงินเพิ่มที่ต้องชำระ 14,092,797 บาท ตามหนังสือแจ้งภาษีเงินได้นิติบุคคล และแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนภาษีระหว่างปี 2545 ถึงปี 2551 จำนวน 80 เดือนภาษี รวมเป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม เงินเพิ่มและเบี้ยปรับที่ต้องชำระ 14,853,444 บาท ตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม รวมทั้งแจ้งการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับเดือนภาษีระหว่างปี 2546 ถึง 2550 จำนวน 44 เดือนภาษี รวมเป็นภาษีธุรกิจเฉพาะ เงินเพิ่มและเบี้ยปรับที่ต้องชำระ 2,259,596 บาท ตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะ โจทก์ไม่เห็นด้วยกับการประเมินภาษีทุกประเภทดังกล่าว จึงอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของโจทก์ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ทั้งนี้ ค่าเช่าและค่าบริการที่บริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ได้รับระหว่างเดือนและปีภาษีพิพาทดังกล่าว เกิดจากการนำอาคารพรีเมียร์เพลซของบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ออกให้เช่า ซึ่งสืบเนื่องมาจากก่อนบริษัทดังกล่าวถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ได้ว่าจ้างบริษัทเสรีเซ็นเตอร์ แมนเนจเม้นท์ จำกัด บริหารและดูแลพื้นที่ในอาคารพรีเมียร์เพลซ โดยตกลงให้บริษัทเสรีเซ็นเตอร์ แมนเนจเม้นท์ จำกัด นำส่งค่าเช่าทั้งหมดให้แก่บริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ภายหลังจากที่หักค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการดูแลรักษาอาคารและหักค่าตอบแทนให้กับบริษัทเสรีเซ็นเตอร์ แมนเนจเม้นท์ จำกัด ตามสัญญาในอัตราร้อยละ 15 ของรายได้ก่อนหักค่าใช้จ่าย และบันทึกข้อตกลงของบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ลงมติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานศาลเพื่อพิจารณาพิพากษาให้บริษัทดังกล่าวล้มละลาย และมีมติให้นำอาคารพรีเมียร์เพลซของบริษัทดังกล่าวออกให้เช่าต่อไปจนกว่าจะขายทอดตลาดอาคารดังกล่าวโดยให้มีการต่อสัญญาว่าจ้างบริษัทเสรีเซ็นเตอร์ แมนเนจเม้นท์ จำกัด ให้บริหารและดูแลพื้นที่ในอาคารดังกล่าวต่อไป ต่อมาโจทก์ขายทอดตลาดอาคารพรีเมียร์เพลซได้เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2554 เป็นเงิน 244,000,000 บาท และระหว่างเดือนภาษีพิพาทดังกล่าวบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ได้รับชำระดอกเบี้ยจากบริษัทหมู่บ้านเสรี จำกัด ตามแผนฟื้นฟูกิจการของบริษัทดังกล่าว สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2542 บริษัทหมู่บ้านเสรี จำกัด ออกตัวสัญญาใช้เงิน 434,330,141.12 บาท สัญญาว่าจะจ่ายเงินพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 18.50 ต่อปี ให้แก่บริษัทพรีเมียร์โกลเบิลคอร์ปอเรชั่น จำกัด หรือบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ต่อมาวันที่ 7 ธันวาคม 2544 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งฟื้นฟูกิจการบริษัทหมู่บ้านเสรี จำกัด และโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้

รายนี้ ซึ่งบริษัทเสรีพรีเมียร์ จำกัด ผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการดังกล่าวได้ส่งดอกเบี้ยให้บริษัทลิวิตี
ชั้น 1 จำกัด มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จำเลยมีอำนาจแจ้งการประเมิน
ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะหรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า แม้หนี้ภาษีอากร
รายพิพาทเกิดภายหลังศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดบริษัทลิวิตีชั้น 1 จำกัด
และจำเลยไม่อาจยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ภายในกำหนดตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ.2483 ก็ตาม เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ไม่ต้องการให้
เจ้าหนี้ในมูลหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดลูกหนี้มีสิทธิ
ยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ได้ รวมตลอดถึงหนี้ภาษีอากรด้วยโดยมีบทบัญญัติมาตรา 77 แห่ง
พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 บัญญัติคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ภาษีอากรไว้แล้วโดยเฉพาะ
คือการปลดจากการล้มละลายทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระได้
เว้นแต่ (1) หนี้ภาษีอากรหรือจังกอบของรัฐบาลหรือเทศบาล ดังนั้น จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากร
ขอจะใช้สิทธิภายหลังจากลูกหนี้ถูกปลดจากการล้มละลายแล้ว ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็น
ว่า ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดบริษัทลิวิตีชั้น 1 จำกัด เป็นกรณีที่
ศาลล้มละลายกลางพิจารณาได้ความจริงตามมาตรา 9 หรือมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ.2483 จากนั้นเริ่มกระบวนการเพื่อรวบรวมและจำหน่ายทรัพย์สินของบริษัทลิวิตี
ชั้น 1 จำกัด ลูกหนี้ เพื่อนำมาจัดสรรแบ่งแก่เจ้าหนี้ที่มีสิทธิได้รับตามหลักเกณฑ์ซึ่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ.2483 กำหนดไว้ หนี้ภาษีอากรรายพิพาทเกิดจากรายได้หลังจากบริษัทลิวิตีชั้น 1
จำกัด ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้ว ภาระภาษีของบริษัทลิวิตีชั้น 1 จำกัด ดังกล่าว จำเลยไม่
จำต้องยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 และไม่มี
บทบัญญัติของกฎหมายใดให้บริษัทที่ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและอยู่ระหว่างการจัดการของ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษี
ธุรกิจเฉพาะแต่อย่างใด เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทลิวิตีชั้น 1 จำกัด ต้องปฏิบัติตาม
ประมวลรัษฎากรเช่นเดียวกับกรณีก่อนศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด ที่
โจทก์อุทธรณ์อ้างเรื่องการปลดจากการล้มละลายทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอัน
พึงขอชำระได้ เว้นแต่หนี้เกี่ยวกับภาษีอากร จังกอบของรัฐบาลหรือเทศบาล นั้น เป็นคนละชั้นกรณี
กับวิธีการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ หากใช้เป็นบทกฎหมายบังคับให้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหนี้ภาษีอากร
ใช้สิทธิตามบัญญัติดังกล่าวโดยไม่มีอำนาจแจ้งการประเมินและเรียกเก็บภาษีจากบริษัทที่ถูก
ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์เอาทรัพย์สินของลูกหนี้
ออกให้เช่าเพื่อรักษาสภาพของทรัพย์สินไม่มีเจตนาประกอบกิจการของลูกหนี้อีกต่อไป จึงไม่ต้อง
เสียภาษีเงินได้นิติบุคคล นั้น เห็นว่า โจทก์ยังคงมีสภาพเป็นบริษัทอยู่ ต้องเสียภาษีจากการคำนวณ
รายได้จากกิจการหรือเนื่องจากกิจการที่กระทำในรอบระยะเวลาบัญชีที่ต้องเสียภาษีเงินได้ตาม
มาตรา 66 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีที่บริษัทลิวิตีชั้น 1 จำกัด ไม่ยื่นรายการที่
จำเป็นต้องใช้ในการคำนวณภาษี เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินร้อยละ 5 ของยอดรายรับ
ก่อนหักรายจ่ายใด ๆ หรือยอดขายก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ของรอบระยะเวลาบัญชีตามมาตรา 71 (1)
แห่งประมวลรัษฎากรได้ กรณีโจทก์อุทธรณ์ว่า มิได้มีเจตนาแสวงหาผลกำไรจากการกระทำที่ต้อง
เสียภาษีมูลค่าเพิ่มและเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ นั้น เห็นว่า เมื่อบริษัทลิวิตีชั้น 1 จำกัด เป็น
ผู้ประกอบการที่มีรายรับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะตามบทบัญญัติแห่ง
ประมวลรัษฎากร มาตรา 77/2 และมาตรา 91/2 แล้ว เจ้าพนักงานประเมินย่อมมีอำนาจประเมิน

ให้บริษัทดังกล่าวต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะ ส่วนกรณีที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ภาษีมูลค่าเพิ่มโจทก์นำส่งให้จำเลยในนามลูกหนี้หรือในนามกรมบังคับคดีต้องถือเป็นลาภมิควรได้นั้น เป็นข้อที่มีได้วากันมาแล้วโดยชอบในศาลภาษีอากรกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 29 (เดิม) ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่รับวินิจฉัย อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยต่อไปว่า ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้ลดเบี้ยปรับสำหรับภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะแก่บริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด คงเรียกเก็บเพียงร้อยละ 50 ของเบี้ยปรับตามกฎหมายเหมาะสมหรือไม่ และมีเหตุให้งดหรือลดเงินเพิ่มแก่บริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด หรือไม่ เห็นว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวมีอำนาจจัดการทรัพย์สินของบริษัทลิควิเดชั่น 1 จำกัด ตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 รายได้ค่าเช่า ค่าบริการ และดอกเบี้ย ที่พิพาทตามการประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีธุรกิจเฉพาะได้มาหลังจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ควรต้องรู้ถึงวิธีการจัดการทรัพย์สินและข้อกำหนดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โจทก์ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีธุรกิจเฉพาะ เจ้าพนักงานประเมินมีหมายเรียกให้ไปพบ โจทก์เพิกเฉยไม่นำบัญชีเอกสารที่เกี่ยวข้องให้ เจ้าพนักงานประเมินทำการไต่สวน เจ้าพนักงานประเมินไม่อาจคำนวณหากำไรขาดทุนสุทธิของโจทก์จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา 71 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ประเมินภาษีเงินได้อัตราร้อยละ 5 ของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ย่อมเห็นได้ว่าโจทก์ไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบไต่สวนกรณีของโจทก์นั้นมีการแจ้งการประเมินภาษีเงินได้หลายรอบระยะเวลาบัญชี ประเมิน ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะหลายเดือนภาษี เป็นเพราะการละเลยต่อกฎหมายซึ่งกำหนดให้บุคคลมีหน้าที่เสียภาษีอากรตามที่กฎหมายบัญญัติ หากเกิดจากความเห็นต่างทางกฎหมายระหว่างโจทก์กับจำเลย โจทก์จึงไม่สมควรได้รับการลดเบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่มและ ภาษีธุรกิจเฉพาะ ทั้งยังไม่มีเหตุอันสมควรที่จะงดหรือลดเงินเพิ่มให้ ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นพ้องด้วยบางส่วน อุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

สนธิศาสตร์ เจตนัวรพวงศ์ · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · อธิป จิตต์สำเร็จ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4275/2560>